

Áhítat

(Elhangzott a Prúsz május 28-i gálaestjén)

Amikor áhítatra kérnek, a legnehezebb a textusválasztás. Ezért most nem olvasok fel igét. Csak utalok egy olyan mondatra, amelyet nem szoktak igehirdetési alapigeként sem kijelölni, sem választani.

„*Én, Pál, saját kezemmel írom*” – e mondat variánsait olvassuk az *Első korinthusi*, a *Galata*-, a *Kolossé*-, a *Második thesszalonikai* és a *Filemon-levélben*.

Pál büszke arra, amit írt. Joggal büszke. Nem akármit rögzített. S ha valamit kétezer év múlva is olvasnak, az nem akármilyen írás. Pál büszkén írja az evangéliumot megfogalmazó mondatait, az életbölcsestől, útmutatásnál többet: az igét.

Nem más diktálta, nem más formálta a mondatokat. Én, Pál írom, olvassuk a galatákhoz írt levél végén – s azután ott következnek még a mély vallomást hordozó mondatok a kereszt evangéliumáról, az Isten halálos szeretetének a titkairól. Én, Pál írom, saját kezemmel!... S óhatatlanul is arra gondolunk, amit saját kezünkkel papírra vetettünk mi is. Minden sor mögött ott vagyunk tudásunkkal, igényességünkkel, végigküzdött vagy spontán hitvallásunkkal. Mi fogalmaztuk, mi mondtuk, mi írtuk. Örülünk neki, kihúzzuk magunkat.

Nem kellett ehhez keresztény műfajban alkotnunk. Az isteni értéket sokféle formában továbbadhatjuk... És a keresztény ember akkor is Istenhez való viszonyában értelmezi magát, ha látszólag nem vallásos témában mozog, alkot. Amit, írunk, ahogy írjuk, amilyen célt kitűzve alkotunk, az mind-mind az Istenhez tartozásunkban – vagy a tőle való távolságunkban értelmezhető. Nem csak vasárnap 10-től 11-ig vagyok Isten gyermeke – létem minden rezdülésében. A munkámban is.

A protestáns újságíró jól tudja, hogy semmi – sem magasság, sem mélység, sem jelenvalók, sem eljövendők – nem szakít el az Isten szeretetétől. S ez a szeretet valami módon – sugározva vagy csak éppen hogy, halványan, de – visszatükröződik.

Így alkotunk. Büszkék vagyunk rá. Egy-egy tudósításra, riportra, tárcára, meditációra, szépírássra. Büszkék. Még akkor is, ha a tollat letéve az ujjunk felfelé mutat: soli Deo gloria. Istené, egyedül Istené a dicsőség.

Büszkeségünk oka, hogy együtt mondjuk Pállal: saját kezemmel írtam. Saját kezemmel? S mos már a bizonyosság felkiáltójele helyére egy kérdőjel ágaskodik.

Azután eszembe jut a közismert afrikai imádság: Krisztusnak nincs más keze, mint a tiéd, Krisztusnak nincs más lába, mint a tiéd, Krisztusnak nincs más szája, csak a tiéd. Ez a gondolat megkérdőjelezi az alapot: saját kezemmel írtam.

S ha visszagondolok, valóban úgy van: ami jó volt, ami sikerült, aminek volt értelme, aminek volt értéke, azt nem én csináltam. Isten ihlette mondatok, Isten vezette kéz, Isten irányította mozdulatok. Mert valaki titkon ott áll mögöttem, és vezeti a kezedet. Mint az első rajzoknál, az első betűknél, az első soroknál az édesanya vagy édesapa fogta valaha a kezed, s ha kellett, irányított, úgy irányítja néha keményen tartva, néha észrevétlenül az írásodat, a szavadat az Isten.

Ez igazi evangélium. S ez az, amiért kell és érdemes is imádkozni.

Azután eljuthatunk – bárcsak eljutnánk! – arra a pillanatra, amikor a zsoltárossal együtt ki tudjuk mondani: „*Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.*” (Zsolt 139,5) Nem nyomasztó, nem ránk nehezető, nem fékező, korlátozó kéz ez, hanem védő, segítő, sőt áldó kéz.

Ha írunk, ha szólunk, legyen ő minden szónak a motiválója, legyen minden megfogalmazott mondatnak a megáldója. Bárcsak ő írna kezünk által, ő szólna a szájunk által! Így lesznek isteni írásaink, így lesznek isteni munkáink. Ő teszi kezünk munkáját maradandóvá.

Hafenscher Károly